

Bir Dolmuş Vakası

– nefesi · 05 Mart 2019

Akşam soğuşunda dolmuş durağında dolmuşu bekliyorum. Elimde de markete uğradığım için poşetler var. Üşüdükçe de içimden dua ediyorum. “İnşaallah dolmuş geç gelmez”, “Allah vere tez gelede fazla üşümesem” vb. Şükür çok fazla gecikmeden dolmuşta gelmişti. Yağan yağmurun, üşümenin ve de olanca ağırlığıyla kollarımı aşağı çekip parmaklarımı kesme noktasına gelen poşetlerin de etkisiyle, ben hemen apar topar attım kendimi içeri. Ayakta kalmaya da razıyım ya ama neyse ki boş koltukta vardı.

Koltuğa oturup eğilerek ayak diplerime koyduğum poşetlerin ağzını bağlamaya çalışıyordum, içindekiler dökülmesin diye. Bu sırada kulağıma güzel bir müzik melodisi geliyor. İlk başta sözlerini tam olarak anlayamasam da melodi hoşuma gitmişti. Zaten tanıdıkta geliyordu. Tam kendimi kaptırıyorum ki müzik sona varmadan kesilip başa dönüyor. Poşetlerle işim bitince doğrulup kafamı kaldırdım ki karşımda tahminen 15-16 yaşlarında bir genç oturuyor. (koltuklar karşı karşıya olduğundan yüzü de bana dönüktü) Başında iple büzmeli uzun bir külah, boynunda iki tarafa sarkıttığı düz atkısı, yakası tüylü kabanı ve de oturuşuyla tam bir köy ağası görümünde. Tabi kafada ki külahla ayaktaki askeri tip botu saymazsak eğer.

Neyse biz gelelim asıl meseleye.

Elinde ki telefonda bahsettiğim müzik çaldıkça şarkının sözlerini de anlamaya başlamıştım. “Bir oyana bir buyana yatma şaşkın, tenhalarda menhalarda bitmiş aşkın.”

Evet Erkin KORAY’ın sevdiğim bir çalışması fakat söyleyen başkasıydı. Gel ki oda güzel söylüyordu. (Daha sonra merak edip araştırdım söyleyen Neşe ÇELİK miş.)

Bozuk plak misali iki mısra alıyor sonra başa dönüyor. Öyle bi kaç kez de değil. Bu durum hayli bir zaman devam etti. Zaten toplu taşıma aracında açıktan yüksek sesle dinlemesi (kulaklık diye bir şey var) yeterince sinir bozucu bide üstüne bu dengesiz dinleyiş git gide çekilmez olmuştu artık benim için. Uyarayım diyorum ama sonrada “gençtir kırılmasın, mahcup olmasın” diyorum. Yüzüne kızgın surat (hani emoji ler de ki gibi) bakarsam kapatır diye ümit ettim ve öyle de yaptım.

Evet ilk başta işe yaramış gibiydi. Bakışlarımdan rahatsız olduğumu anlamış biraz sesini kısmıştı müziğin. Ama yeterince değildi. Ben aynı hamleyi birkaç kez daha denediysem de genç ya hiç bakmıyor bakıyorsa da görmemezlikten geliyordu artık. İlk raunt benim olsa da diğer bütün rauntlar onun olmuştu.

Evet çok rahatsız olmuşum bu durumdan ama asıl rahatsız oluşum gençlerimizin haliydi. Belki de çoğunun hayattan bir bekleyişi olmamayı, hem kendilerine hem de çevrelerine karşı sorumsuz ve saygısız olmaları beni derinden üzüyordu. Ben kendi iç dünyamda bunları sorgularken ikinci bir yüksek ses kulağıma olanca gücüyle tırmalamaya başladı. Sese doğru döndüm ki (sağ kulvarda) orta yaşlarda bir vatandaş kafayı gömmüş telefona dünyadan bi haber sanki dağ başındaymış gibi sosyal medyadan sesli video izliyor. Seslensem olmayacak. Carey’i gence uyguladığım taktikte buldum. Buldum ama ki adam deve kuşu gibi kafayı çıkarmıyor ki. Hal böyle olunca da tabi yine mağlup olan ben oldum.

Mağlubiyetin acısını içime çekerken sessizce, gençlerimizde ki sıkıntıların kaynağını da bulmuş

gibiydim.

Sanırım asıl sorun biz yetişkinler deymiş. Önce aynaya bakmak gerekiyormuş.

yolcu...